

Udskriftsdato: 23. december 2025

KEN nr 9015 af 18/01/1980 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-7-80 om plejevederlag - familiepleje i forbindelse med prøveløsladelse

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 11431-78

Ankestyrelsens principafgørelse O-7-80 om plejevederlag - familiepleje i forbindelse med prøveløsladelse

Resume:

En 23-årig mand var af Kriminalforsorgen anbragt i familiepleje i forbindelse med prøveløsladelse. Kriminalforsorgen havde overfor hans tidligere opholdskommune anmodet om betaling af plejevederlaget efter bistandsloven.

Ankestyrelsen fandt, at der alene ville kunne ydes hjælp til den på gældende efter de sædvanlige principper for hjælp til underhold og rimelige faste udgifter. Ankestyrelsen fandt endvidere, at anmodning om hjælp burde rettes til pågældendes nuværende opholdskommune, som havde mulighed for at kræve udgifterne refunderet af den tidligere opholdskommune.

Kassation:

Der er kommet nye regler på området

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 637 af 27. september 1989 - § 37

Sagsfremstilling:

Kriminalforsorgen indankede en afgørelse truffet af A kommune, hvorefter A kommune havde fundet, at der ikke var hjemmel i bistandsloven til at yde plejevederlag i forbindelse med, at en 23 årig mand blev anbragt i familiepleje i forbindelse med hans prøveløsladelse i november 1977.

Det fremgik af sagen, at pågældende blev indsat i fængsel sommeren 1977, og at han forud herfor havde opholdskommune i A kommune. Han blev i oktober 1977 udstationeret til familieplejeophold i et kollektiv i B kommune, og under udstationeringen betalte kriminalforsorgen plejevederlag. I november 1977 blev pågældende prøveløsladt med vilkår om 2 års prøvetid, 1 års tilsyn samt særvilkår om arbejde og ophold. Opholdet i kollektivet forventedes at blive af mindst 6 måneders varighed.

Kriminalforsorgen søgte i november 1977 A kommune om betaling af plejevederlag på 166 kr. pr. dag og lommepenge 150 kr. pr. uge.

A kommune begrundede sit afslag med, at de i bistandslovens kapitel 15 omhandlede bestemmelser om betaling af plejeløn alene vedrører børn og personer under tilsyn af særforbudsinstitutioner under staten. Kommunen henledte i øvrigt opmærksomheden på, at ansøgning om hjælp bør rettes til den kommune, hvor pågældende opholder sig, jf. bistandslovens § 10.

Ved sagens indankning havde kriminalforsorgen anført, at den har den opfattelse, at der er hjemmel til betaling af plejevederlag efter reglerne i kapitel 3 om kontanthjælp, nærmere bestemt i henhold til § 37. Overfor Ankestyrelsen havde A kommune fastholdt sin afgørelse, men meddelt, at kommunen var enig i, at hjælp til pågældende ville kunne ydes efter bistandslovens regler om kontanthjælp.

A kommune havde endvidere fastholdt, at ansøgningen om hjælp burde være rettet til B kommune, og at det påhvilede denne kommune at tage stilling til, hvilken hjælp der skulle ydes. A kommune anførte, at B kommune derefter ville kunne kræve den kommunale andel af hjælpen refunderet af A

kommune, jf. bistandslovens § 11 og pkt. 20 i Socialministeriets cirkulære om bistandslovens almindelige bestemmelser.

Efter sagens indankning var det oplyst for Ankestyrelsen, at Kriminalforsorgen betalte plejevederlag i 6 måneder, og at familieplejen derefter ophørte.

Afgørelse:

Efter det oplyste om pågældendes forhold og formålet med hans ophold i familiepleje fandt Ankestyrelsen ikke, at der havde været tale om en foranstaltning, der var omfattet af reglerne i bistandslovens § 42, der vedrører hjælp til uddannelse og erhvervsmæssig optræning eller omskoling.

Ankestyrelsen var således enig med A kommune i, at hjælp til pågældende i det omhandlede tidsrum alene ville kunne ydes i henhold til reglerne i bistandslovens afsnit III om kontanthjælp efter de sædvanlige principper for hjælp til underhold og eventuelle rimelige faste udgifter.

Sagen henvistes til behandling i det sociale udvalg i B kommune med henblik på beregning af hjælp i overensstemmelse hermed.

Det bemærkedes endvidere, at A kommune til Ankestyrelsen havde udtalt, at opholdskommunen ville kunne kræve den kommunale andel af bistanden til pågældende refunderet af A kommune, jf. bistandslovens § 11. Ankestyrelsen var enig heri.